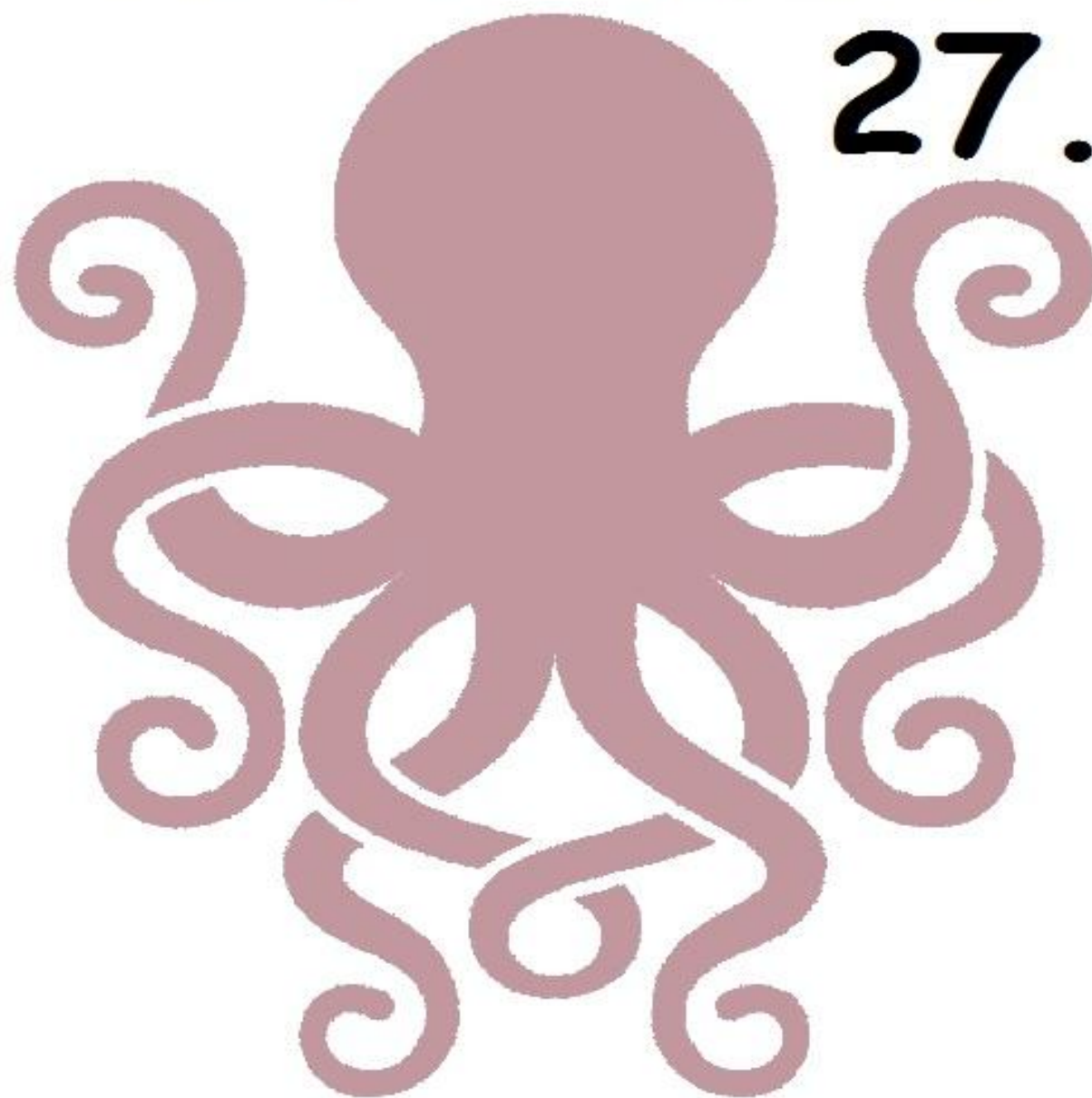

Svodka

27.

SVODKA - ŠKOLNÍ ČASOPIS SVOBODNÉ CHEBSKÉ ŠKOLY
Prosinec 2017 – Únor 2018

Osudové osmičky aneb projektový den SCHŠ 2018

Tak jako každým rokem i letos se rozhodla naše škola uspořádat ve svých prostorách projektový den, který má umožnit návštěvníkům z řad široké veřejnosti i samotných žáků, pracovníků školy a jejich rodin poznat blíže život na naší škole a v neposlední řadě se seznámit s výsledky práce jednotlivých tvůrčích kolektivů, přičemž jejich členové tak mají neopakovatelnou možnost vyzkoušet si týmovou práci, naučit se spolupracovat a co nejlépe se při tom poznat.

Jako letošní náplň bylo zvoleno téma „osudové osmičky“. A co se pod tímto tajuplným názvem skrývá? Nemusíme příliš napovídat, abyste ihned uhodli, že se jednotlivé projekty budou týkat především důležitých výročí spojených s roky 1918, 1938, 1948 či 1968.

Snad každý ví, že to byly a stále ještě jsou pro naši zemi letopočty vskutku významné, zásadní a v pravdě osudové. Nutno říct, že dodnes připomínka většiny z těchto roků nevzbuzuje zvláště u pamětníků příznivé emoce. O to víc však bychom měli mít na paměti historický význam a jakýsi filosofický přesah událostí s nimi spojenými. Stále platí, že z historie se musíme především poučit a nedělat chyby, které dělali jiní před námi.

Přejeme vám, drazí návštěvníci, aby se Vám náš letošní projektový den líbil a přinesli si z něj mimo poučení i řadu skvělých zážitků spojených s prací jeho tvůrců.

Za kolektiv pracovníků a žáků Svobodné chebské školy

Mgr. Martin Flaška

„Veselé zuby“

Druhá třída si pro vás připravila projekt na téma zubů, a to nejenom těch dětských. Děti si zopakovaly stavbu zubu a k čemu vlastně slouží, jak pečovat o chrup a zabývaly se potravinami, které jsou pro naše zuby zdravé a nezdravé. Tedy i prevence vzniku zubního kazu byla ve druhé třídě tématem.

Kdybyste si mohli vybrat jakékoliv zvířecí zuby, jaké by to byly?

Nikdy jste si tuto otázku nepoložili? Druháci vám vysvětlí všechna pro i proti a budete si moci vybrat svého favorita.

No schválně, kdo to bude?

Chřestýš, velbloud, žralok nebo rypoš?

„Kniha a já“

Projekt páté třídy, jak již název vypovídá, je o knihách. Pátáci se byli podívat v chebském muzeu na výstavě o historii výroby knih, kde si každý zájemce vytvořil svou první malou knížku. Pátáci zhlédli také dílnu písaře a zkusili si, jak se píše pravým brkem píší ozdobné iniciály.

Ani ilustrace není pro pátou třídu neznámý pojem. Kreslili obrázky ke knihám Fimfárům a nebo třeba Hobit. Po tomto lehkém cvičení přišel na řadu složitější úkol, tvorba vlastního leporela.

Zajímavostí jsou keramičtí autoři. Poznáte v nich Trnku nebo Erbena?

Hlavním lákadlem jsou ale jistě vlastnoručně vyrobené knihy. Téma zní: „Strašidelné a jiné příběhy.“, ale děti psaly příběhy například i o lásce. Je pro vás připravena skoro 100 stran dlouhá knížka. Tak co, budete se bát?

Ani letos družinka nezahálí!

Po celé tři měsíce vyplňují volná odpoledne děti skvělým programem Alena Jarošová a Oldřiška Štolcová.

Již tradičně se pod vedením školní družiny konala Mikulášská nadílka. Zlobivci museli odříkat básničku, ale nakonec všechny děti prvního stupně byly obdarovány sladkou laskominou. Tímto děkujeme 8. a 9. třídě za skvělou práci.

Prosincový program zde ale nekončí! Děti, docházející na hudebně dramatický kroužek, pod jménem KOMEDIANTI vystupovaly 9. prosince na chebském náměstí s pásmem vánočních písniček a básniček, doprovázeným hrou na perkuse.

Děti s malou pomocí vytvořily krásné dva sněhuláky na soutěž škol a školních družin o nejkrásnější zimní dekoraci na téma „Sněhulák“. Výstava a hlasování proběhlo v prostorách chebského muzea.

Krásní sněhuláci obsadili 3. místo a můžete si je prohlédnout ve vstupní chodbě za portálem. Gratulujeme!

I projektový den je pro naší družinu velkou událostí.

Prvním tématem je „Naše město“, ve spolupráci s chebským muzeem, konkrétně s paní Milenou Pečárkovou. Děti společně procházejí historií Chebu, porovnávají změny v okolí a sledují dějiny chebských pohřebišť.

K historii Chebu patří i

mnoho pověstí, které si děti z kroužku KOMEDIANTI společně zahrály a mezi spolužáky z družinky sklidily velký úspěch.

Druhým tématem je „Historie cirkusů“, tentokrát ve spolupráci s Galeríí Cheb. Děti navštívily výstavu Circus Pictus, poznaly historii a tradici cirkusů nejen u nás, ale i po celém světě. Tak schválně, víte, kdo je to Clara?!

1918 Významný rok pro výuku chemie!

V českých zemích se chemie začala vyučovat jako samostatný předmět na gymnáziích a městských školách. Chemie zkoumá látky a jejich přeměny na jiné látky. Mezi látky patří chemické prvky. Významným chemikem je Dmitrij Ivanovič Mendělejev, který v roce 1868 pomáhal založit Ruskou chemickou společnost a o rok později formuloval periodický zákon. Byla sestavena periodická tabulka prvků. Dnes je v ní 118 chemických prvků (A zase ta osmička!). Připravili jsme si pro vás zajímavé experimenty s osmým prvkem periodické tabulky prvků, KYSLÍKEM.

Klement Gottwald

6. a 7. třída ZŠ se rozhodla zrekonstruovat projev Klementa Gottwalda ze dne 25. 2. 1948. Během příprav probíhaly také úpravy školy, aby se místo projevu stalo co nejvíce podobné dobovým reáliím. Žáci doslova pionýrským tempem daný socialistický závazek splnili, a tak si publikum bude moct plně užít oné dějinné události.

Slavomír Randis

Časová osa 8. třídy

Náš projekt se zaměřuje na období mezi lety 1348 až 1968. Jde o společný projekt žáků 8. třídy. Naším cílem je shrnout významná data z české historie, ve které se objevuje číslo 8. Zmapovali jsme dané historické období a došli jsme k názoru, že číslo 8 má vskutku velký význam v dějinách naší vlasti.

Kolektiv osmé třídy

Projektový den 9. třídy

9. třída si pro Vás na projektový den připravila téma, které se bude týkat významných českých spisovatelů. Jako celá skupina jsme si pro vás připravili až 40 spisovatelů. Můžete si přijít počítat zajímavosti o svém oblíbeném spisovateli, a nebo si vyslechnout naši prezentaci. Museli jsme se naučit informace nazpaměť, byla to tedy vážně fuška.

Pavel Hnidek

Rok 1918 v české literatuře

Snad každý ví, že témata literárních děl se často týkají nebo jsou přímo spojeny s některými historickými událostmi. Sekunda si pro svůj projekt zvolila rok 1918 a jeho stopu v našich literárních dějinách. Projekt byl realizován formou výstavy, na které byly představeny nejdůležitější osobnosti spjaté s tímto velevýznamným letopočtem. Jednotlivé panely seznamují návštěvníky s významnými politickými mysliteli, filozofy a rovněž s básníky a prozaiky, jejichž život a dílo bylo nerozlučně spjato se vznikem samostatné Československé republiky. A protože rok 1918 je také spojen s koncem jedné z děsivých epizod našich národů - 1. světové války, věnovali jsme se částečně také tomuto tématu a jeho literárnímu odkazu. Pro ilustraci jsou rovněž vystaveny i nejvýznamnější literární díla, týkající se našeho tématu, z nichž některá měla přímo v roce 1918 svá první vydání. Žáci sekundy pod vedením Mgr. Martina Flašky postupně zpracovávali jednotlivé informace do výsledné podoby, se kterou se nyní můžete v prostorách jejich kmenové třídy seznámit.

Přejeme Vám příjemně strávený čas na naší výstavě.

Sekunda

Projekt tercie

V naší třídě jsme si tento rok připravili pro rodiče a přátele pár hereckých scének. Protože letošním tématem jsou „osudové osmičky“, i my jsme se přizpůsobili, a tak na projektovém dni zahrajeme osm krátkých rozhovorů ze šesti filmů, natočené v roce končící číslem osm. Celý projekt jsme připravili formou malého kvízu pro naše návštěvníky, kteří budou pokaždé hádat, jaký známý film jsme hráli, poté svůj tip napíší na kartičky, které dostanou na začátku. Aby to nebylo moc jednoduché, bude každé představení v našem „osmičkovém divadle“ v angličtině.

Doufáme, že tomu, kdo příliš neoplývá znalostmi angličtiny, pomohou k uhodnutí naše amatérské herecké schopnosti.

Nikol Földešová

Projekt kvarta

Jako kvarta jsme si na letošní projektový den s tématem osudové osmičky připravili spoustu věcí. Rozdělili jsme se na čtyři skupiny a každá si připravila něco speciálního. Návštěvníci budou mít možnost si zahrát deskové hry a vyplnit kvízy. Nabízíme dva typy kvízů a deskových her. Bude tedy možnost si zahrát AZ kvíz a další podobné hry. Všechny kvízy a deskové hry se týkají české historie z let, které končí na číslo 8. Pokud návštěvníci zodpoví správně položené otázky z kvízů nebo dojdou úspěšně do cíle, dostanou za to malou odměnu.

Doufáme, že návštěvníků bude hodně a užijí si to.

Lenka Duongová a Liza Sushynska

První republika

Sexta si pod vedením Ing. Aleny Potužákové připravila projekt k období první republiky. A na co se můžete těšit?

Provedeme Vás tímto obdobím na území Česka, seznámíme Vás s postavením ženy ve společnosti, kulturou a módou.

Studenti v kostýmech se vám představí jako nejvýznamnější osobnosti první republiky. Poznáte mezi nimi Drtikola, prezidentovu dceru nebo Zet Molas?

Na konci programu jsme připravili krátkou ukázkou amerického tance Charleston.

Těšíme se na Vás!

Sexta

Projekt septima

V našem projektu seznámíme návštěvníky s osmi nejvýznamnějšími českými osobami, produkty a firmami, které nás proslavily po celém světě. Celá septima si pro vás pečlivě připravila formou prezentací, videí, kvízu a výstav seznámení se slavnými osobnostmi jako je náš bývalý prezident Tomáš Garrigue Masaryk, Jaromír Jágr nebo Jiří Voskovec s Janem Werichem.

Můžete těšit na seznámení s významnými českými firmami, a to s mladoboleslavskou automobilkou Škoda Auto a s firmou Baťa. Dále se návštěvník dozví o dvou nejvýznamnějších produktech které se vyváží po celém světě, a to jsou pivovarské a sklářské výrobky. Samozřejmě jsem nezapomněli na nejvýznamnější československý dětský seriál, který se vysílá již přes padesát let a schválně, jestli uhádnete, o jaký seriál jde. Pokud nevíte, tak přijďte na náš projekt.

Jan Kunert

Cestopis Mexico Jen blbněte

Jak jsme nebyli zklamáni

Guadalajara je město, ke kterému se upínají zraky a myšlenky všech Mexičanů. Stejně jako symbol našich měst vnímáme Prahu, staví se Mexičané ke Guadalajaře. Nejčastější větu, kterou jsme slyšeli při obdivování architektonických zajímavostí v Meridě, Campeche a ostatních městech bylo, „To nic není jeďte do Guadalachary.“ Vystupujeme na autobusovém nádraží pět milionového města a jsme radostně vítáni všemi taxikáři. Takový pocit musí zažívat jen členové vládních delegací. Máme pro ně připraveno zklamání, a tak si alespoň chvíli užíváme prchavého pocitu, že jsme středem pozornosti. Netrvá dlouho a za námi se vynořuje Olivie. Škoda, že nelze zachytit ten prchavý okamžik, kdy pochopili krutou pravdu, že cenu jízdného bude tentokrát za nás smlouvat domorodec a tím se připravují o možnost dlouze licitovat, aby na samém konci dospěli k poloviční ceně a oboustranné spokojenosti. Nepodezřívám místní taxikáře ze snahy okrádat turisty, ale licitace je vítaným zpestřením celodenní nudy, přerušené mnohdy jen několika málo zakázkami. Nejde o peníze, jde o licitaci samu. S Olivíí znalou cen, nemají šanci. Nastupujeme tedy do první drožky v řadě a nejkratší cestou se dostávám do nádherného a velmi pohodlného domu zabezpečeného jako Alkatraz.

Neotálíme ani chvíli a po povinné sprše, při níž nás okénkem koupelny šmíruje kolibřík vyrážíme na obhlídku mexického skvostu. Začal foukat vítr, což má za následek rozptýlení smogové vrstvy a domy jsou zality zlatavým světlem vysoko stojícího slunce. To propůjčuje již tak dosti zdobeným fasádám ještě kouzelnější barvy. Olívia tvrdí, že musíme být vyhladovělí, nenecháme se dlouho přemlouvát a jdeme se najíst do jídelny, která ve mně probouzí vzpomínky na automat Koruna. Výběr jídel je celkem jednoduchý, po poradě s Olivou bereme od každého kousek. Už jsme si zvykli, že špatná volba pořadí nás stejně vyřadí ze hry. Pokud se v prvním kole zakousneme do něčeho muy picante, všechno ostatní projede po chuťových buňkách jako želva po tobogánu. Já vím přesně jak chutnaly první tři chody. Jindra měla smůlu, a tak si v paměti odnáší jen barvy jídel. Konečně se můžeme vypravit do centra. Pověsti nelhaly. Centrální zokalo je opravdu středověkým skvostem a hlavní Guadalajarský chrám by mohl směle soutěžit s florentskými paláci. Krásný dřevoryt na vstupních dveřích chrámu mě zaujme natolik, že šlápnu na žebráka skrytého ve stínu veřejí. Viděl jsem ho již před chvílí, ale zaujat mistrovským dílem jsem na něj zapomněl. Ozve se zvuk za který by se nemusel stydět zastavující rychlík a já mám chvíli pocit, že fresky v kopuli chrámu

sleduji hodně zblízka. „Před pěti minutami mi dal deset pesos a teď se rozhodnul ze mě vymáčet deset.“ Tuto větu čtu v nepřičetném pohledu mrzáka. Přesto zůstávám v němém úžasu nad léčebnými účinky této ozdravné kúry. Hromádka zkroucených údů se celkem mrštně staví na nohy a přede mnou stojí celkem normální jedinec. Nezařadil bych ho sice do skupiny přerostlých, ale tady v Mexiku by směle mohl spadat do mírného nadprůměru. Náš výstup, výkřiky a mé poskakování budí nezaslouženou pozornost a já se i s žebrákem ocitám opět na hlavním zokalu a je mi vysvětleno, že toto je dům boží a v žádném případě nemůže sloužit k vyřizování účtů s nebohými žebráky. Jsem tak udiven, že nekladu odpor a spokojím se s prohlídkou božího domu zvenčí. Při pohledu na uzdraveného mrzáka si vzpomenu na kamaráda, se kterým jsem v mládí jezdil lyžovat. Trpěl zajímavou chorobou, která mu umožňovala ohýbat končetiny v některých kloubech v opačném směru, než je běžné. Nutno říci, že za standardních situací působil standardním dojmem. Vše se však měnilo jako mávnutím kouzelného proutku, pokud na něj zapůsobily nevyvážené vnější síly. Vzhledem k tomu, že nebyl zrovna excelentním sjezdařem a jeho pády byli pověstné, docházelo k nestandardním situacím celkem často. O jeho chorobě všichni věděli, a tak akceptovali skutečnost, že k člověku, který po pádu vypadá, jako po výsledku španělskou inkvizicí není nutno volat lékařskou pomoc. To platilo, až do chvíle, kdy došel k nešťastnému rozhodnutí, že pojedeme na sjezdovku, kde byl naprosto neznámým prvkem. Po prvním pádu, jsem ho našel obklopeného několika lyžaři, kteří se dohadovali, jestli se s něčím takovým může hýbat a příbyvší horský služebník jasně prohlásil, že kanadské sáně na které by se tohle dalo naložit, nemají. Zlobilo mě, že o mém příteli mluví ve středním rodu, a tak jsem nechával věcem volný průběh. Na chvíli, kdy se zohýbané monstrum začalo skládat do podoby člověka, do smrti nezapomenu. Horský vůdce se s křikem spustil napříč vstevnicemi, následován zbytkem čumilů v jednom chumlu. Jakási nervózní paní vyprázdnila o kus dál obsah svého žaludku a já s Lubošem jsme se lehce připočůrali smíchy.

Opouštíme historickou část města a vydáme se k vyhlášeným obchodům se stříbrem. Která žena by odolala svodům výkladních skříní naplněných po samý okraj překrásnými šperky.

To co pro diamanty znamenají Antverpy, to je pro stříbrné šperky Guadalajara. Rozdíl je jen v tom, že v Antverpách jsem mohl celkem svobodně fotit třeba brusiče při práci a focení výkladní skříně se stříbrnými šperky v Guadalajare mě málem stálo paměťovou kartu. Po první fotce se na ulici vyrobí něco, co jsem poznal jen díky tomu, že Sedm statečných byl můj velmi oblíbený film. Buenos días pane Calvera, chce se mi pozdravit, ale mužík opásaný kulometnými pásy držící v ruce archaickou, ale zcela jistě funkční zbraň, kterou by se mohlo chlubit imperiální muzeum v Dílí, nevypadá, že přišel žertovat. Podobně jako ochranky po celém světě je i tento mladík mužem z lidu a nelze předpokládat, že by mluvil jinou řečí, než je jeho mateřština.

Snad proto, vše co my chce sdělit, podpoří ještě máváním zbraně. Obávám se, že je nabitá, a tak se živě zajímám, co ho přivádí. Obrací hlaveň karabiny ke kamerám a mohutně vrtí hlavou. Konečně začínám chápat, že focení je zakázáno a tento zákaz je

zřejmě, tak zřejmý, že se jeví zbytečné o něm informovat turisty. Ukazují mu tedy fotky, které jsem nafotil v tomto místě a před jeho očima je mažu. To ho uklidňuje natolik, že mě zve do obchodu, abych snad něco utratil. Jindra, která tu komedii pozoruje z povzdálí ukrytá za masivním kamenným sloupem, zastává k mé spokojenosti stejný názor jako já. Cokoliv kupovat v oblasti kam mohou dostřelit zbraně těchto podivínů, by bylo holým šílenstvím a nejlepší cesta jak se vyhnout maléru, je rychle zmizet. Prcháme do chladu městského muzea, které má velmi pohnutou historii ne nepodobnou historii některých našich památek. Budova byla založena jako sirotčinec, později se stala klášterem, novodobé Mexiko si však žádalo více kasáren a na co jiného mohla padnout volba. Nakonec se budova stává majetkem veřejným a v pohnuté době revolučních nálad je vymalována Diegem Riverou freskami, za které by se nemusel stydět sekretariát OV KSČ. Pěst dělnické třídy hrozí z každého rohu. Naštěstí nedopadla.

Jindra nemůže pochopit, proč ve mně tato místa vyvolávají celou řadu emocí, prožila totiž bolševickou éru v sladké nevědomosti. Při návštěvě míst, která bolševikům sloužila jako modlitebny, se můj krevní tlak obvykle vyhoupne nad hranici běžné normy a oko se zamžije, zcela jistě však ne nostalgií. I když jsem schopen vnitřně chápat, co místní chudáky vede k tomu, aby cíl svého života spatřovali v potírání kapitalistů a získání alespoň drobků ze společného talíře, 25 let života s bolšánami mi jasně velí, ne! Naučili jsme se o této problematice nediskutovat, a tak Jindra přerušuje mlčení až návrhem, abychom navštívily Tlaque Paque, což je vlastně dnes již čtvrť Guadalajary, vyhlášená výrobou keramiky.

Mám keramiku rád a i kdybych neměl, souhlasil bych. Čím dříve odsud zmizíme, tím menší splín na mě ulpí. Přesun je jednoduchý, máme auto. Tlaque Paque není jen

město keramiky, ale celková atmosféra města na nás působí zcela odlišně než v Guadalajaře. Fyzická hranice mezi městy přestala sice dávno existovat, ale hranice kulturní je zcela patrná. Obchody se spotřebním zbožím jsou nahrazeny galeriemi, ulice ožily hudebníky a malíři a čas, který je obvykle v ulicích velkoměsta štván jako dostihový kůň, si kráčí poklidným krokem tažné muly. Líně se oba svalíme na lavičku a vedeme řeči, které jsou také pomalé a jejich smysl není vůbec důležitý. Odbíhám zakoupit ovocné poháry a ještě alespoň dvacet minut vychutnáváme poklidnou atmosféru města. Tady by se daly prolonošit dva dny, spiklenecky na sebe hledíme, ale nakonec vítězí hamižná část naší povahy, letenky nebyly zadarmo. Jen neradi se loučíme s poklidným městysem, ale Morelia, kde nás čeká tanec motýlů monarchů, táhne silněji, než představa poklidného válení v Asta luego Tlaque Paque. Do Morelie ve státě Michoacán vyjíždíme zbrusu novým autobusem Primera plus. Nevím jaký účel byl těmto autobusům určen původně, ale místo lidí by mohli dopravovat titány. Mezi jednotlivými sedačkami je tolik místa, že Jindra došla k závěru, že s sebou mohla vzít ještě vzrostlejšího osla. Tvářím se, že nechápu narážku a soustředím se na vyklopení podnožníku, který mi umožní pohodlné spaní. Místo toho oddělím nevratně dvojici sedaček a ve snaze vše uvést na pravou míru, otáčím jednu z nich do protisměru. Měl jsem asi ve škole dávat víc pozor, neboť jsem u konce s rozumem. Povolám do zbraně řidiče a ten několika jednoduchými hmaty uvede vše do pořádku. Mistr Hanuš si nemohl počínat tajemněji při zničení orloje. Můj další pokus končí totiž opět v protisměru a mě je to už jedno. Otvírám si pivo, které jsme spolu se zemlí obdrželi na cestu a usínám. Probouzím se až na autobusovém nádraží v Morelii, které jak uvádí náš průvodce je jako jedno zmála umístěno v centru města. Hned před hlavním vchodem však přestávám věřit, že autor průvodce byl kdy v Mexiku, natož pak v Morelii. Světla města totiž září asi deset km od nás. Podle toho s jakým gustem se k nám vrhají taxikáři usuzujeme, že supi jsou si svojí kořistí jisti. Nechuť smlouvat je poslední ranou, kterou musíme snést, a tak za cenu jízdy kolem světa se necháváme dopravit ke svému hotelu. Dalším zklamáním je, že taxikář je sice velmi sebevědomý a nedává vůbec najevo pochybnosti ohledně adresy, na kterou nás má dopravit. Dopraví nás postupně ke dvěma hotelům, o kterých se vyjadřuje velmi pochvalně a nechce pochopit, že máme hotel již zamluvený. Důtklivě ho upozorňujeme, že opravdu chceme bydlet v našem hotelu, ani nezakrývá své zklamání a vysazuje nás na okraji naší ulice. Musíme ujít ještě asi kilometr, abychom dospěli do naší oázy klidu. Dostáváme celkem velký pokoj s výhledem do světlíku, ale Jindra má eso v rukávu a jednou propiskou a dobře sehraným záchvatem klaustrofobie, nám zajistí pokoj s balkónem a výhledem na zókal. Stojím na balkónu a vychutnávám si zasloužené cigárko s kafičkem. Nedaleko se k nebi pne nasvícená věž nejvyšší katedrály v Mexiku, a tak se máme na co těšit. Vstáváme velmi brzy a v sedm hodin nás již mohou ulice Morelie vidět, jak z hlavami zvrácenými v nepřirozeném úhlu uskakujeme před motocykly a automobily. Město je zbudováno z růžového mramoru, který sice propůjčuje budovám nezvyklou barvu, ale má jednu nepříjemnou vlastnost. Je méně stabilní než bílý mramor, a tak

propůjčuje městským budovám starší tvář, než jakou by se směly honosit. Dojdeme až k původnímu aquaduktu, který ještě dnes protíná město jako jizva po ráně mečem nějakého obra. Voda jím již neproudí a vzhledem k rozsáhlým krásným parkům ve středu města, je to možná škoda. Musíme bohužel myslet na návrat, neboť v deset hodin vyjíždíme colectiviem na stanoviště motýlů monarcha. A tak ještě velmi zběžně shlédneme druhou nejstarší univerzitu na americkém kontinentu, spojenou s vůbec nejstarší knihovnou a sprintujeme k hotelu.

Ing. Jindřich Papež

Gratulace našim šikovným němčinářům!!!

Únor je již tradičně měsícem, kdy se schází k soutěžnímu klání na okresní úrovni žáci s nejlepší znalostí německého jazyka a bojují o nejlepší umístění, a tím o postup do krajského kola. Naši školu reprezentovali v několika kategoriích jak ostřílení borci se zkušenostmi z předcházejících let, tak nováčci, kteří byli nejúspěšnější v letošním školním kole soutěže. A jejich výsledky je i nás velmi potěšily, můžeme se totiž radovat z 1. místa Kateřiny Marie Dvořákové (kat. II. A – ZŠ), 3. místa Petry Filipové (kat. I. A – ZŠ), 4. místa Yelyzavety Sushynske a 5. místa Daniely Beerové (kat. II. B – OG), dále pak z úžasného 3. místa Bruna Uldricha a 5. místa Natálie Šnajdrové (kat. III.A – SŠ). Všem gratulujeme a děkujeme.

Soutěžní klání pokračuje krajským kolem, do něhož se probjovali K. M. Dvořáková a B. Uldrich. Držíme palce!

Za všechny gratulanty Mgr. Jitka Bláhová

Bramborová čeština

Tak bychom mohli nazvat náš letošní výsledek v každoročním češtinářském klání na okresní úrovni, které se konalo 5. února tohoto roku v prostorách Gymnázia Cheb.

Ačkoliv nám o chlup unikla postupová místa, přesto lze hovořit o úspěchu v nemalé konkurenci dalších škol v rámci bývalého chebského okresu.

O důstojné 4. místo se nám v první kategorii postarala Helena Simonová z kvarty a v druhé kategorii Šárka Rubášová z kvinty.

Soutěže se dále zúčastnily žákyně Vanessa Kamírová, Eva Plášilová a Líza Sushynská.

Všem zúčastněným srdečně děkujeme za skvělou reprezentaci naší školy a přejeme mnoho úspěchů do dalších let.

Mgr. Martin Flaška

V hodnocení excelence škol Svobodná chebská škola uspěla.

MŠMT sleduje excelentnost škol z hlediska úspěšnosti žáků ve vědomostních soutěžích. V tomto roce obsadila naše škola druhé místo mezi všemi základními

školy a nižšími stupni gymnázií v Karlovarském kraji. Vzhledem k počtu žáků navštěvujících naši školu v porovnání se základními školami a gymnázii, na která dochází několikanásobný počet dětí, považujeme tuto skutečnost za velký úspěch. Chtěli bychom tedy veřejně poděkovat všem, kteří se o tento velmi dobrý výsledek zasloužili. Velký dík patří pedagogům, kteří pracují s nasazením překračujícím běžný rámec povinností učitele, i žákům, kteří zodpovědným přístupem využili nabízeného nadstandardu. V neposlední řadě se sluší poděkovat i městu Cheb, které se v posledních letech stará velmi dobře o údržbu prostorů Svobodné chebské školy. Nezbyvá než si přát, abychom takto nastavenou laťku přeskočili i v příštím roce.

Ing. Jindřich Papež

Výlet do Prahy

Den po pololetním vysvědčení se naše třída tercie spolu se sekundou a osmičkou za doprovodu pana učitele Flašky a pana učitele Dellingera vydala do Prahy na vzrušující exkurzi do Náprstkova muzea. Téma se týkalo exotických kultur. Z Chebu jsme odjížděli vlakem velmi brzy, i přesto jsme se na náš výlet těšili. Dorazili jsme na Hlavní nádraží v Praze a přes Václavské náměstí a Betlémskou kapli jsme se dostali k hlavnímu cíli dne. Výstava nás velice upoutala a ukázala nám, jací bývali domorodci vynalézaví. Měli jsme celá tři patra na to, abychom se dozvěděli co nejvíce. První patro upoutalo spíše klučičí část naší skupiny. Celé podlaží se totiž týkalo spíše lovu a přežívání v divočině. Já se zajímala převážně o druhé patro. Hned na první pohled mě přitahovaly pestrobarevné, často až strašidelné obřadní masky šamanů a šperky z mušlí a ptačích per pro dámy. Při pohledu na všechny ručně vyráběné i malované nádoby a všechny různé ozdoby jsem si uvědomila, jak jsou tito lidé vynalézaví a pracovití. Ve třetím patře se vystavovaly výrobky přesně do kategorií podle místa výroby. Už dlouho jsme neviděla po hromadě tolik zajímavých a nádherných věcí jako lžičky vyřezávané z kokosové kůry a mapa vyrobená pouze z větviček a kamínků. Měli jsme šanci probádat něco, s čím jsme se doposud seznámili jen lehce a poznat mnoho nových zajímavých věcí. Mnoho krásných exponátů nás dále lákalo, ale spoustu našich spolužáků bylo unavených a začal nás přepadal stesk po teplých letních dnech. Když jsme tedy vyšli z muzea, dostali jsme krátký rozchod po obchodním centru a pak nás čekala procházka po Praze. Viděli jsme typické, ale přesto krásné památky jako Orloj či Prašná brána a zažili také úžasné momenty jako krmení racků na Karlově mostě. Bohužel počasí nám nepřálo, a proto jsme vyrazili směrem zpět na nádraží. Odtamtud už nás čekala jen cesta domů. Všichni jsme přijeli vyčerpaní, ale i tak nabytí novými poznatky, zkušenostmi a krásnými zážitky. Tímto bych chtěla poděkovat panu učiteli Flaškovi a panu učiteli Dellingerovi za zorganizování úžasného a naučného výletu pro mě a pro mé kamarády.

Karolína Erbenová

Děkujeme redaktorům:

Mgr. Martin Flaška

Ing. Jindřich Papež

Mgr. Jitka Bláhová

Slavomír Randis, Dis

Pavel Hnidek

Nikola Földešová

Lenka Duongová

Líza Sushynska

Jan Kunert

Šéfredaktor : Mgr. Martin Flaška
Redakce a grafika : Barbora Erbenová
Redakce : Natálie Šnajdrová
Korekce : Eva Plášilová